

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZEGYESÜLET HIVATALOS LAPJA

Szerkesztőség és kiadóhivat. l.:
CLUJ-KOLOZSVÁR,
Str. A. Muresan (Attila-utca) 10.
Telefon 158. sz.

Felelős szerkesztő:
TÖRÖK BÁLINT
az EME főtitkára.

A lapot az EME tagjai tagsági
illetmény fejében kapják. A lap
megjelenik havonként egyszer.

Méhészeti vándorgyűlés Marosvásárhelyen.

Szeptember 3—6-ig Marosvásárhelyen megtartott mezőgazdasági és ipari kiállításon az erdélyi magyar méhésztársadalom gazdagon képviselte magát. A kiállítással kapcsolatosan az Erdélyrészi Méhészegyesület tagjaival szept. 4-én d. u. 3 órakor fényesen sikerült vándorgyűlést tartott, amelyen száznál több törekvő méhész vett részt. A gyűlésen mélyen szántó szakelőadások hangzottak el, melyek mindvégig szorosán lekötötték a hallgatóság figyelmét.

A tárgysorozat első pontját id. Kicsid Géza kajántói plebános, az egyesület alelnökének elnöki megnyitója képezte, melyben méhésztársai szeretettel köszöntötte a szép számmal megjelent méhésztársakat s örömmel állapította meg, hogy a jelek amellet tesznek tanubizonytságot, hogy a kisebbségi sorba kényszerített erdélyi magyar méhésztársadalom megértette a kor követelményeit, új megélhetési forrást teremt magának s ezzel tanbizonytságot tesz életképességéről.

A második pontban az elnöki megnyitót Györgybiró Géza „Időszerű kérdések a méhészet köréből” című előadásával követte. Az előadó minden szavából kitűnik, hogy vérbeli gyakorlati méhész; az országos méretű kaptárt a múlt kaptárának nevezi s hangosan sürgeti a nagyobb méretű kaptár bevezetését annál is inkább, mert az általa lekissebbített Boczonádi rendszerű 32—24 cm. keret belvilága „Boci” elnevezésű kaptáraival szép eredményt ért el. A kaptárak bélelésére kettőzött hangsúllyal hívja fel az erdélyi méhészek figyelmét, mert Erdélyben hosszú a telelési idő, mely rendszerint nagyon megviseli a méheket.

Abos József a „Helyes betelelés”-ről beszélt. Erős családokkal méhészkedjünk s lássuk el elég eledellel. Alsó kijáratu kaptáraknál hátul öreg lépeket alkalmazzunk, hogy a pára lecsapódásával kárt ne szenvedjünk. Darázsfogóról gondoskodjunk, s óvjuk méheinket a háborgatástól, különösen a harkálytól és az egerektől.

Engli Vilmos „A méhész mint üzletember” címen tartott értékes előadást. Melegen ajánlja a gyakrabban találkozást közös bajaink megbeszélése céljából. Sajnálattal szögezi le, hogy nincs piacunk, pedig a többtermelés határozottan észlelhető s ezzel szemben nincs fogyasztás, nincs kivitel. A bajokon magunknak

kell segítettünk, ezért föl kell világosítani a közönséget a méz táp- és gyógy-értékéről s így reklám útján a belföldi fogyasztást kell biztosítani. A méz értékét stabilizálni kell s ezzel a méz minőségében és nem a méz árának a letörésében kell versenyezni. Az egyesületi élettel egyesült erővel lehet a bajokkal megküzdeni s ezért a méhészkörök életrekeltését sürgeti.

5. Blénessy Károly: „A méz értékesítése“-ről beszélt. Sajnálattal rögzíti le, hogy ügynökök laboratóriumokban hamisított mézekkel árasztják el Erdély fogyasztó közönségét. A méhészek egyesült erővel vegyék fel a harcot a lelkiösmeretlen kúfár lelkekkel s így óvják meg a fogyasztó közönséget a rossz méztől. Előadó 10 pontban teszi meg indítványát, melyek tulajdonképpen egy pontban futnak össze: reklámirozás által fogyasztó közönséget teremteni.

Az értékes előadások talpraesett hozzászólásokat váltottak ki, amelyekkel az egyesületi életet igyekeztek felfrissíteni. A hozzászólások kapcsán Szúnyi Géza méhésztárs arra hívja fel a figyelmet, hogy a reklamirozás ne a Méhészeti Közlönyben történjék, mert a méhészeknek erre szükségük nincs, hanem a közönségnek más, különösen a gazdasági szaklapokban s főképp röpcédulákban és ha erre az egyesületnek fedezete nincs, szólítsa fel a tagokat az ilyen célu adakozásra.

A gazdag tárgysorozat kimerítése után az alelnök záró szava következett. Igéretet tett az egyesület nevében, hogy az indítványokat a választmány megtárgyalja s azokat a tagok javára értékesíteni fogja. Egyesülésre szólítja fel a megjelentek útján Erdély minden magyar méhészt, mert egyesülésben van az erő s az Erdélyrészi Méhész Egyesület kitűzött célját — a szakszerű és okszerű méhtenyésztéssel megélhetési forráshoz juttatni főleg a kisgazdát — csak így tudja biztosítani.

A vándorgyűlést a kiállítás rendező bizottsága által vastagbetűs plakátokkal hirdetett tanulmányi kirándulás fejezte be Dr. Földessy György orvos nyaralójában és mintaméhészetében, ahol a szíves házigazda barátságos vendégszeretetének is örvendhetünk.

Egy jelen volt méhész.

Időszerű kérdések a méhészet köréből.

Irta és az E.M.E. szept. hó 4-én Marosvásárhelyen tartott méhészeti vándorgyűlésén előadta Györgybiró Géza.

Én, ki az okszerű és minél haszonhajtóbb méhészet megismerése — és terjesztéséért küzdöttem mindig és küzdök, nagy örömmel fogadtam az E. M. E. vezetőségének azon felhívását, hogy a jelen vándorgyűlésen a méhészet körébe tartozó előadást tartsak.

Tárgyam: Időszerű kérdések a méhészet köréből.

Első és elég fontos kérdésnek tartom a kaptárkérdést. Meglehetősen elcsépelet kérdés, de a míg vannak, akik a keskeny 25 cm-es országos kaptárak mellett küzdenek s a nagyobb méretű kaptárak használatától óva intik méhésztársaikat s különösen a kezdőket, addig még mindig nem árt egyet-kettőt ütni rajta.

A kaptár arra való, hogy abban a méhek szaporodási képességüknek megfelelő lakást nyerjenek s szükséges, hogy az a méhek természetének megfelelően, hogy abban szabadon fejlődhessenek s fejlődésük mennél magasabb fokára emelkedve, mennél több hasznot adjanak gondozójuknak.

Az tagadhatatlan tény a méhek természetében, hogy tétre gömb alakú csomóba tömörülnek, s én is tapasztaltam, hogy a hány a gömbből kimarad, nem állja ki a téli hideget, elpusztul. A 25 cm-es kaptárban csak 25 cm. átmérőjű gömb teletelhet ki, ennél még egy kisebb méretű rajoztatásra szánt kas is jobb, mert annak köralakú belseje legalább 32—35 cm. átmérőjű s így abba kétszer annyinál is több méh alakíthat gömböt és teletelhet ki. Hiába nagyobbítsuk felfelé vagy hátrafelé, a benne elférő gömb átmérője nem nagyobbodik s az a kitelelt méhesomó a mi éghajlati viszonyaink szerint csak június közepéig töltheti be a kaptárját s népesedhetik annyira, hogy mézet is gyűjthesen, de akkor már az ösztönét követve rajzással tölt el egy pár hetet s a méhésznek kevés jut abból a mézből, amit mellékesen begyűjteni képes. Gazdag hordású vidéken nem mondom, hogy az is nem jó, de a nagyobb méretű kaptár oda is jobb.

Gyenge hordású vidéken bizony csakis nagyobb méretű kaptárral lehet némi hasznot elérni.

Én nem gyártok kaptárokat eladásra s nem azért hirdetem sem elméletből nem beszélek. Az 1905. évtől kezdve nagyobb méretű kaptárokkal méhészkedem s így elég időm volt arra, hogy a kis és nagy kaptárak közötti különbséget megismerjem, s már jó lélekkel ajánlhatom minden méhésznek, hogy a nagy-kaptáras üzemre térjen át.

A kaptár méreténél ne tartózkodjunk azt lehetőleg minél nagyobbra megállapítani, álló kaptárnál legalább 32 cm. legyen a keret szélesség, én ilyenekkel méhészkedem s mondhatom, ha ma elől kellene kezdenem, valamivel nagyobbra tervezném a keret szélességét.

Fekvő kaptárnál már jóval nagyobb lehet a keretszélesség, ott a kezelést nem nehezíti.

Én az 1881. évben ismertem meg az országos méretű kaptárt, azonban egy pár évi gyakorlat után sohasem voltam megelégedve a kaptár nagyságával, de az akkori méhészeti elvek szerint gondolni sem mertem a keret méret megváltoztatására, míg a Boconádi-féle kaptárról hirt nem hallottam s arról is csak annyit tudtam meg, hogy a keret 32 cm. széles, így csináltam magamnak az országos kaptár méreteivel arányos, de méztér elkülönítése nélküli 33 cm. széles belvilágu állókaptárt.

Nem sok olyan hátrányát ismerem a nagyobb méretű kaptárnak, amely az országos kaptárral közös ne volna. Egy van s talán ez az a miért ellenzőkre talál s ez az, hogy kezdetben a kis kaptárból vagy rajzókashól bele fogott raj néha kivonul belőle és nem minden évben tud annyira kifejlődni, hogy a teletöltését begyűjthesse s segítség nélkül elpusztul. Ekkor a méhészkimondja rá az ítéletet, hogy nem jó s másokat is lebeszél róla; ezen kívül olyanok ellenzik, akik olyat nem is láttak, nemhogy megkisérelték volna azzal méhészkedni.

Még van egy nehézség a kezelésben s ez az, hogy a kereteket teljes műléppel kell felszerelni, már csak azért is, hogy a raj jobban, gyorsabban építhesse ki a lakását s legyen módja idejében a teelő begyűjtésére.

Azonban előnye a nagykaptárnak az, hogy sokkal kevesebb dolgot igényel és a kezelése is könnyebb; nyárra rendezés, méztérbe feleresztés nincs, mert nincs is külön méztér, nem kinezük a méhet az átjáró ráccsal; gyűjtéskor onnan vesszük el a mézes lépet, ahol fiasítás nélkül kapjuk, ősszel illetőleg amikor végleg elszedjük a felesleget, megkapjuk azt is, amelyikben a szélén here fiasítás volt; a betelelés is csupán a felesleg elszedéséből áll. Csak arra nagyon kell vigyázni, hogy az a felesleg valóban felesleg legyen.

Nem hinné, aki nem tapasztalta, hogy az az óriási méhtömeg sokkal szelidebb, mint az országos kaptár méhei.

Ha egy keretet kipergelünk kétszer annyi méz jön ki belőle s általában egy kaptár 2—3-szor annyi mézet ad, mint az országos s mégis egy méhész kétszer annyi méhcsaládot tud ellátni.

A nagy kaptáraknál feltétlenül szükséges, hogy felső kijáróval legyenek ellátva; nagyon sokan ellenzik ezt is azon indokból, hogy a hangyasav gőze s télen a meleg elillan. Én 26 éven át semmi hátrányát nem tapasztaltam, sőt a legzordonabb télen is teljes jó egészségben teleltek ki a méhcsaládjaim; elfagyás egyetlen egy esetben sem történt.

Hiszen az újabb elvek szerint a méh nem fűti a kaptárját, csak a teelő gömböt tartja melegen s ennek a melegnek a felső kijáró semmit sem árt.

Azonban mi erdélyiek ne fogadjuk el azt az elvet, hogy nem szükséges a kaptárt bélelni, mert nálunk s különösen a Székelyföldön majdnem félévig tart a méhek teelése s a tél is szigorubb; bizony nem árt a mi kaptárainknak egy kis melegtartó bélés.

Az alsó kijáróval, míg az országos kaptárakkal méhészkedtem, igen sok bajom volt; a legerősebb, legjobb méhcsaládjaim fulladtak meg. A jelenlegi nagy kaptárban még több fulladnak meg; nem számítva, hogy mennyi szép nagy keret lépet tenne tönkre a penész.

Elmondom még, hogy milyen eljárással lehet legcélszerűbben a nagy kaptárra áttérni.

Akinek kasos méhészete van ne adja el a kasokat lefojtás végett a szedőnek, — különben ez már aligha mindenütt ki nem ment a divatból, — hanem maga dobolja ki a méhet, s csak a többi családjai megerősítésére felhasználva a mézet pergetőn vegye ki a lépekből. Természetesen legelőbb szerezzen a leendő kaptár méretnek megfelelő mézpergetőt. Az épebb lépdarabokat legtöbbszöire kettőt össze téve a nagykeretkbe be lehet foglalni, a törmelékből viasz főzendő, hogy legyen miből műlépnek önteni. Éppen ezért a kasokból a keresztfákat még a raj befogása előtt el kell távolítani, aki megkísérti, meg fog győződni, hogy azokra nincs semmi szükség. Az országos méretű keretkéből kettőt össze fordítva egy 24—32 cm-es keretet be

phet tölteni. Az nem baj, ha a lép oldalt fordítva kerül vissza a méhek közé, soha semmi hátrányát nem tapasztaltam.

Ha legalább tíz beépített kerettel rendelkezhetünk s van országos méretű elég népes kaptárunk, míhelyt tavasszal meg-
ülés nélkül kiszedhetjük a fiasítást, azt a 3—4 keret fiasítást
írágporos és mézes lépek közé berakjuk egy olyan fiókba,
mely a nagy kaptár eresztékeibe szintén betalál. A nagy kap-
ár felső szakaszába berakjuk a tíz keret lépet s a fiókot be-
esszük a nagy kaptár középső szakaszába. A méhek még május
özepéig felfejlődnek a nagy keretekbe, s ott alakitnak fészket.
kkor a fiókot letesszük az alsó szakaszba s a középső szakaszt
negrakjuk mülépes keretekkel. Ha a fiókban a fiasítás kikel, el-
ávitjuk s a helyét ha van megrakjuk befoglalt léppel míhelyt
középső sort kiépítették a méhek. S így a júniusi gyűjtést ki-
asználva, már az első évben ad a méhesalád annyi felesleget,
mennyit az országos méretű kaptárból adott volna. Ha nincs
befoglalt lép, müléppel kell megrakni az alsó sort is, még akkor
em lehetetlen némi felesleg. Ezen eljárással lesz egy vagy több
lyan méhesaládunk, amelyekből gyengébb években vagy
yenge rajokkal benépesített kaptárainkat felsegíthetjük.

Kasból vagy kiskaptárból jött raj a nekik szokatlan nagy
kaptárból gyakran kiköltözik, de elszökik akárhányszor a
nagy kaptárból jött 3½—4 kilós raj is. Épen azért, midőn a
ajt a kaptárba beütjük, tegyünk a felső sorba utolsó előttinek
egy fias lépet, amelyben még fedetlen alcák is legyenek. Így a
raj teljes egészében megmarad még akkor is, ha valami okból
nyátlan lett. Ha látjuk, hogy a raj építeni s még fiasítani is
ezd, a fias lépet másfelé felhasználhatjuk.

A kaptárt teljesen egész mülépes keretekkel kell felsze-
elni, mert itt sokkal hamarább kezdik az építményt here lép-
vel folytatni, mint a kisebb méretű méh lakásokban. Ha majd
nagy kaptár fog rajozni, — amit annak sem lehet feltétlenül
negtítani, — meg lehet kísérteni husz mülép csikra fogni be a
ajt; az a nagy raj, ha az idő kedvező pár nap alatt ki épít 20
keretet s csak a szélső lépeken lesz here lép.

A mülépet pedig lehetőleg magunk állítsuk elő öntési prés-
el, ne fősvénykedjünk a viasszal; a jó vastag mülépet a raj a
nekkorára belepi másnap reggelig annyira kiépití, hogy az
anya már petézni tud belé s a magukkal hozott mézet is le tud-
ák rakni. A vékony hengerelt müléppel nagyon keveset segí-
ünk a méheken, későre építik ki s azon kívül oda építnek rá
here lépet, ahova nekik tetszik.

Itt megjegyzem, hogy a nagyhangon hirdetett tiszta méh-
fiaszából hengerelt mülépben sem lehet mindig bizni. Egyik
méhész társammal megtörtént, hogy az ilyen mülépre befogott
nyolc rajja ment tönkre, a mülép viassza parafinnal volt ve-
lyítve s a nyári melegben akkor nyulottak és szakadoztak le a
lépek, amikor már be voltak fiasítva; a sok össze dült fiasítást
el kellett temetni s a rajokból alig lehetett valamit egyesítéssel
menteni.

Már csak azért is jó mülépprést szerezni be és azzal állí-
ni elő a mülépszükségletet, mert az öntéses préssel a para-
mos viaszt meg sem lehet önteni.

A nagy kaptárak benépesítésére célszerű tavasszal az országos kaptárt méztér elkülönítése nélkül egészen az anya rendelkezésére bocsátani; az így rendezett kaptárból valamivel nagyobb raj fog kiszállani. A kasakból több raj is egyesítendő.

A méheket soha se költöztessük át a kaptárba más módon mint az elmondottam fiókkal vagy rajoztatással. A kasból levagdalt mézes és fias lép keretbe foglalása olyan panasz munkát okoz, hogy jobb attól tartózkodni. Egy kasból, amelyben a méh jelen van, kitelelni, nem lehet 4 vagy 5 keretnél többet betölteni s a többi más kaptárokból kellene hozzá adni s azonkívül ha a műtét nem csináljuk jó mézhordásu időben, könnyen rablásnak lehetünk szünek okozói.

Végül egyszóval biztosítok minden méhészt, hogy tekintet nélkül kaptárai mennyiségére, szerezzen nagy kaptárakat s tényleg jöjjen arra át, nem fogja megbánni; mint a hogy nem bánta meg a felső Háromszéken több méhész társam, aki rábeszélésem nagy kaptárakat szerzett.

Még egy dologra hívom fel méhésztársaim figyelmét, ugyanis: mintegy 5—6 éve azzal szólítottak meg, hogy a szomszédom kerítésére megeresztettek a méhek, ez szeptember végére történt, a kíváncsiság is oda vitt volna, hogy miféle raj lehet az. Ott nyüzsgött vagy 200 méh a kerítés oldalán. Szét tettem s egy szép fiatal anyát találtam köztük, kifogtam s hazavive felhasználtam, a méheket ott hagytam, mert nem vittem semmit a befogásukra. Még két ízben láttam ilyen rajt. A legutóbb egyiket a szomszédom látta is, amikor az ő kaptárából kiszállott; ezt befogtuk egy dobozba és vissza tettük a kaptárba.

Ezen jelenséggel nem igen törődtem a folyó év tavaszán, amikor három méhcsaládomat találtam anyátlanul, holott az őszi ősszel mindenkinek fiatal anyja s szép fiasítása volt s a télelhalott méhek között sem találtam holt anyát. Nagyon valószínű, hogy ezek is az őszi kirajoztak.

Én annak tutajdonítom ezt a jelenséget, hogy ősszel, amikor az anya a petézéssel felhagy, karesubb és könnyebb lesz egy szép verőfényes napon ki kívánczik a szabadba s néhány méh is követvén, egy miniatűr raj lesz belőle, mert amint a téli nyek bizonyítja a kaptárjába többé nem tér vissza.

Ezen, ugynevezem, őszi rajzás ellen nem igen lehet védekezni, mert ilyenkor a méheket már nem szoktuk őrizni s csak néha vehet róla az ember tudomást.

Tehát ez a kérdés kérdés marad jövőre is. Célszerű lenne valamelyes gondot fordítani rá s aki ilyen jelenséggel találkozott, a körülményeit esetleg okait igyekezzék kipuhatolni, hogy később talán védekezni is lehessen ellene.

Októberhavi teendők.

Október a méhek téli nyugalmanak kezdete, amely nyugalmat a gondos méhesgazda a helyes beteleléssel már előkészített. Ha azonban a családok téli berendezését s főleg az élelemzükséges kiegészítését bármi okból elmulasztotta volna, most is teheti azt, de az etetésre lehetőség tisztá mézet használjon. Most már nincs egyéb tennivaló, mint az előregedett méhek kiscselezése, a megmaradtak elraktározása és megkencése s ha méhesház van, annak elrendezése és kitakarítása. A méhek enyhe, derült napokon még kijárnak, hogy virágpport és agasztóanyagot szerezzenek. Ilyenkor a méhesgazda tartson ülső szemlét méhei felett. A méh lakáson esetleg mutatkozó epedéseket tapassa be s a hidegebb idő beálltával az állókaptárak fedődeszkáira néhány réteg újságpapirost tegyen, tulságos urkolástól azonban tartózkodjék, mert annak több hátránya; ünt előnye van. Széleskeretű rakodókaptáraknál legcélszerűbb fészket rostaszöveffel letakarni s erre jól ráálló, 5—6 cm. vastag szalmavánkost tenni. A kijárónyílást fogas szűkítővel lássuk, hogy egér vagy cickány be ne férjen rajta. A kaptárt egyébként különös ok nélkül ne nyitogassuk, a fészket különös ok nélkül megbontani, vagy a kasokból mézestépet kivágni nem szabad. Ha azonban valamely családon segíteni kell, tegyük azt nyhe napokon, amikor a méhek a telelőfűrtöt amugy is megzikják. Ha eddig nem tettük volna, szállítsuk haza méheinket vándortanyáról; most már az idő hűvösös lévén, a szállítás évesebb elővigyázattal is könnyebben megy, mint nyáron. Eleendő szellőzésről most is gondoskodjunk. Ha méheket vásárolunk volna, azokat is most szállíthatjuk el a legelőnyösebben. vásárlásnál és szállításnál kérjük ki tapasztalt méhesgazda mácsát; csak erős családokat vásároljunk, bőséges mézkészlettel, fiatal anyával és nem tuloreg építménnyel.

EGYLETI ÉLET

Tagdíjnyugtázás.

E. M. E. titkári hivatalához a következő összegek küldettek be:

1930. évre 100 L. tagdíjat fizetett: Tatay Gy. Naszód, Kovács Gyujfalu, Teodorovits Gy. Rónaszék, Boga L. Árkos.

1931. évre 100 L. tagdíjat fizetett: dr. Gyergyay A., Bányai K. Szolovsár, Nagy M. Tompaháza, Donáth A.-né Válaszut, Tatay Gy. Naszód, Kovássy I. Toplica, András B. Torja, Dézsi A. Mbikal, Nagy I. Luppény, Péter E. Pulotailva, Vagzsina I. Kristyór, János F. Barot, Molnár S. Arad (50), Barra S. Hadad, Vargha K., Mártha G. Bere, Száva J. Torda, Szócs L. Petrozsény, Szenkovics L. Beszterce, Anderlik A. Varsole, Tamás J. Bereck, Novák E. Uskamontana, Keresztes A. Tusnád, Biró P., K. Nagy J. Szalárd, Teodorovits Gy. Rónaszék, Dulló J., Boga L. Árkos.

1932. évre 100 L. tagdíjat fizetett: Vagzsina I. Kristyór, János Barot, Molnár S. Arad, Keresztes A. Tusnád, Popovics K. Tusnádfürdő.

KÜLÖNFÉLÉK.

A marosvásárhelyi mezőgazdasági kiállítás méhészeti csoportjában kitüntetett méhészek névsora. *Aranyérmeket nyertek:* K. Bogdán Géza Brassó, Blénessy Károly Csikszentdomokos, Csiki János Mezőbánd, Engly Vilmos Palotailva, Feldmann Tivadar Érmihályfalva, Földessy Zoltán „Nimród” méhészete Marosvásárhely, Gálfalvi János Mezőbánd, Györbíró Géza Szentkatolna, özv. Harmath Béláné Marosvásárhely, id. Kicsid Géza Kajántó, Legmann Jakab Kraszna, Lukács Árpád Gyergyóalfalu, Nagy D. Sándor Mezőpanit, Palló Imre Kolozs, Seidner László Mezősályi, Sztarek Károly Mácsa, Tóth István Kolozsvár, Török Ignác Csikszentdomokos, Várady Béla Kolozsvár, Wittenberg S. Kálmán Gelence.

Ezüstérmeket nyertek: Betyár Mihály Marosvásárhely, Berényi Margit Szentgyházafalva, dr. György József Ikland, Kádár Balázs Székelyszentmihály, Kovács Béni Kend, Rozsnyai Béla Marosvásárhely.

Bronzérmeket nyertek: Kádár István Nagyernye, Nagy Jenő Jobbágyfalva.

Mézárak Kolozsváron. Az ideai mézárak a tavalyihoz képest 20 százalék csökkenést mutatnak. Mézet lehet kapni már 25-27-30 L-ért. Eladások történtek azonban 40—45, sőt 50 L-es árakon is. Általában 30—36 L az az ár, amit fizettek a mézért kg.-kint

minőség szerint. Különösen a szüret nem volt, ezért indokolatlan a méhészek részéről áruk leengedése. Sajnos a riasztó gazdasági viszonyok az eladást is szükségyszerűen követelik a minden áron való eladást helyenként. A cukorárak is változatosak, tehát ez is a mézárak ténylegesítését indokolja. A viaszárak 100—140 L között mozognak.

Özv. Kremnitzkyné sz. Fröhlich Ilona: Házi mézesték és méhtermékek feldolgozása című füzeté bővített kiadásban megjelent. Kapható a Könyvtári Intézet kiadásánál magyar, német és román nyelven. A magyar kiadvány ára 25 lej, a román és német 30 lej darabonként. Portó díja: 1 lej, ajánlott 11 lej.

A gyümölcsfák tavaszi védelmének bemutatása Kolozsváron. Az Erdélyi Gazdasági Egyetem Kertészeti és Gyümölcsész Szakosztálya 1931. május 30-31-én Kolozsváron gyümölcsfavédelmi bemutatót rendezett. A bemutatón a gyümölcsfák védelmének gyakorlati útján való kereszttelítése és a védekezőszerek használatának módja került bemutatásra.

Valló—Török: A méhnyelés és vezérfonala című méhészsakkönyv megrendelhető az M. E. titkári hivatala útján 10 lej beküldése ellenében. Portó díj 13 lej.

Apróhirdetések.

Veszek garantált tiszta virág és akácmézet nagyobb mennyiségben mintázott árajánlatot kér Albrecht Károly gyáros, Sibiu. 329